



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **RAPTOR SE**
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory
zastoupený advokátem Mgr. Janem Tomsem
sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019 č. j. 42046/19/5300-21445-708460 a č. j. 42069/19/5300-21445-708460, ve věci úroku z neoprávněného jednání správce daně a ve věci úroku z vratitelného přeplatku a úroku z daňového odpočtu

takto:

I. Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 10. 2019 č. j. 42046/19/5300-21445-708460 se zamítá.

II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 10. 2019 č. j. 42069/19/5300-21445-708460 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 534 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Tomse, sídlem Emila Filly 296/13, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory.

IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání dvou rozhodnutí žalovaného, a to ze dne 21. 10. 2019 č. j. 42046/19/5300-21445-708460 a z téhož dne č. j. 42069/19/5300-21445-708460. Prvním z uvedených rozhodnutí byla způsobem specifikovaným v jeho výrocích změněna rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 6. 8. 2018 o výši úroků z vratitelného přeplatku č. j. 2969753/18/3203-50524-809450, č. j. 2970076/18/3203-50524-809450, č. j. 2970256/18/3203-50524-809450, č. j. 2970330/18/3203-50524-809450, č. j. 2970361/18/3203-50524-809450, č. j. 2970369/18/3203-50524-809450, č. j. 2970376/18/3203-50524-809450, č. j. 2971267/18/3203-50524-809450 a č. j. 2971364/18/3203-50524-809450. Druhým napadeným rozhodnutím žalovaný změnil ve výrocích specifikovaným způsobem rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 20. 11. 2018, o úrocích ze zadržených nadměrných odpočtů č. j. 3762910/18/3203-50524-809450 a č. j. 3763313/18/3203-50524-809452.
2. Žalobce v podané žalobě ve vztahu k prvnímu z napadených rozhodnutí namítl, že za zdaňovací období duben 2012 – prosinec 2012 mu náleží úroky z neoprávněného jednání správce daně z deklarovaných nadměrných odpočtů vždy ode dne 4. 5. 2018 do dne 6. 8. 2018 ve smyslu ust. § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) ve výši dvojnásobku úroku z neoprávněného jednání správce daně. Tvrzený nárok odůvodnil žalobce tím, že na základě vyrozumění o převedení přeplatku na dani ze dne 31. 5. 2018 č. j. 2458251/18/3203-00540-807081 došlo k nezákonnému a nedobrovolnému převedení přeplatku na dani ve výši 888.787 Kč na zvláštní daňový účet – zajištění, který neměl nikdy vzniknout, neboť vznikl na základě nezákonně vydaného zajišťovacího příkazu ze dne 27. 4. 2018 č. j. 2118104/18/3203-00540-807081. Tento zajišťovací příkaz byl zrušen rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 7. 2018 č. j. 32960/18/5100-41453-712140, čímž došlo k naplnění předpokladů ust. § 254 odst. 1 daňového řádu, když došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodů nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně. Zároveň došlo k naplnění podmínek ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, neboť daňová povinnost byla na daňovém subjektu vymáhána neoprávněně. Byť nešlo podle dikce zákona o exekuční řízení, fakticky se o exekuci jednalo, neboť daňový subjekt nemohl nakládat se svými finančními prostředky, které správce daně nezákonně převedl na zvláštní účet – zrušený zajišťovací příkaz. Šlo tedy o zcela nedobrovolnou úhradu, která byla provedena nezávisle na vůli daňového subjektu, což jsou znaky exekučního řízení. Pominout nelze ani okamžitou vykonatelnost zrušeného nezákonného zajišťovacího příkazu. Žalobce

poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 7 Afs 299/2015, který řešil rozdíl mezi ust. § 254 odst. 1 a ust. § 254 odst. 2 daňového řádu se závěrem, že podle odst. 1 je daňovému subjektu poskytována kompenzace za nezákonné jednání správce daně při stanovení daně (rovina nalézací), zatímco podle odst. 2 je daňovému subjektu poskytována kompenzace za nezákonné vymáhání (rovina platební). Byla-li částka v posuzované věci převedena nezávisle na vůli daňového subjektu na základě vyrozumění o převedení přeplatku, jde jednoznačně o rovinu platební.

3. Ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí žalobce rovněž namítl nesprávný výpočet úroků správními orgány obou stupňů. Podle žalobce mu mají náležet za zdaňovací období leden 2013 úroky z částky 72 420 Kč takto:

- za dobu od 8. 5. 2013 do 3. 5. 2018 úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu
- za dobu od 4. 5. 2018 do 6. 8. 2018 úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu ve výši dvojnásobku úroku z neoprávněného jednání správce daně.

Za zdaňovací období červenec 2013 mají žalobci náležet úroky z částky 81 721 Kč takto:

- za dobu od 8. 11. 2013 do 3. 5. 2018 úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu
- za dobu od 4. 5. 2018 do 6. 8. 2018 úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu ve výši dvojnásobku úroku z neoprávněného jednání správce daně.

4. Své tvrzení žalobce odůvodnil takto: nelze souhlasit s názorem žalovaného na úroky za dobu do 3. 5. 2018 a to, že pouze do 31. 12. 2014 náleží žalobci úrok z vratitelného přeplatku dle judikátu „Kordárna“ (tedy podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu) a od 1. 1. 2015 dále jen ve výši dle ust. § 254a daňového řádu, když na základě zákona č. 267/2014 Sb. (novela 1 daňového řádu) byl zaveden institut úroků z daňového odpočtu a na základě zákona č. 170/2017 Sb. (novela 2 daňového řádu) byl tento institut rozšířen i na jiná daňová řízení mimo postupy k odstranění pochybností a zároveň bylo stanoveno, že u daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z daňového odpočtu podle § 254a daňového řádu, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Lze souhlasit se závěry správce daně, že tomu tak částečně je. Nejde však o situaci aplikovatelnou na nyní posuzovanou věc.

5. Žalobce zdůraznil, že úroky z vratitelného přeplatku počaly běžet a narůstat již dávno před tím, než byla schválena novela 1 daňového řádu. NSS již mnohokrát judikoval, že nelze měnit pravidla hry během rozehraného zápasu. Pokud by tedy úroky započaly běžet až po datu 1. 1. 2015, dalo by se o právním názoru žalovaného polemizovat. Úroky však započaly běžet již dávno před přijetím novely 1 a žalobce je přesvědčen, že ani jednu ze shora označených novel daňového řádu nelze aplikovat na posuzovanou věc. Na podporu svého názoru odkázal na přechodná ustanovení obou novel daňového řádu.

6. Na základě uvedeného má žalobce za to, že úroky žalobci započaly plynout před datem 1. 1. 2015 a šlo o úroky z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu.

Úroky z daňového odpočtu ve smyslu novely 1 se vztahovaly pouze na postupy k odstranění pochybností. U daňového subjektu však probíhala daňová kontrola a tak i nadále běžely úroky z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu. Na základě novely 2 pak došlo k rozšíření aplikace ust. § 254a daňového řádu i na jiná daňová řízení, než jsou postupy k odstranění pochybností. Až do tohoto okamžiku stále běží úroky z vratitelného přeplatku. Z přechodných ustanovení novely 2 pak vyplývá, že u daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z daňového odpočtu podle § 254a daňového řádu, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V případě žalobce přede dnem účinnosti tohoto zákona stále běžely úroky podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu, nikoliv podle ust. § 254a daňového řádu. Podle žalobce tak nelze uplatnit právní úpravu dle novely 2, neboť nenavazuje na skutkový stav, který finanční správa nezákonně vyvolala u žalobce. Nad rámec toho, že přechodná ustanovení novely 2 lze považovat za právní normu se zakázanou retroaktivitou, by se jednalo o zcela jednoznačný extenzivní výklad zákona, který je zapovězen. Na úroky, které započaly běžet před 1. 1. 2015 a běžely v rámci probíhající daňové kontroly, se musí použít úprava obsažená v ust. § 155 odst. 5 daňového řádu až do konce, tedy v případě žalobce až do 3. 5. 2018. Právní závěry žalovaného by byly použitelné pouze za situace, kdy by úroky započaly běžet až po 1. 1. 2015.

7. V poslední části žaloby žalobce vznesl námitku ve vztahu k postupu správce daně ohledně zdaňovacího období duben 2013, kdy žalovaný nesprávně tvrdí, že odvolání ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období vůbec nebylo podáno.
8. Žalovaný ve vyjádření k prvnímu napadenému rozhodnutí uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že by mu měl náležet úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu ve smyslu neoprávněného vymáhání, neboť předmětný úrok náleží daňovým subjektům, vůči nimž byla vedena neoprávněně exekuce, kdy právě toto ustanovení by mělo zajistit ochranu před neoprávněným zásahem do vlastnického práva, který vymáhání představuje. V daném případě byl sice žalobci vydán prvostupňovým správcem daně zajišťovací příkaz, avšak ten byl v rámci odvolacího řízení zrušen. Z tohoto důvodu k zahájení exekučního řízení nedošlo. Nebyl-li uplatněn žádný ze způsobů vymáhání, je vyloučeno, aby žalobci vznikl nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně ve smyslu ust. § 254 odst. 2 daňového řádu. Působnost tohoto ustanovení nelze svévolně rozšiřovat na situace, kdy správce daně vydá rozhodnutí, které je způsobilé být exekučním titulem, avšak dojde k jeho zrušení a k úhradě příslušné částky dojde jiným způsobem. Žalovaný trvá na tom, že žalobci jako kompenzace za strpění újmy, která spočívala v tom, že přeplatek byl žalobci v důsledku zrušení zajišťovacího příkazu vrácen později, než by tomu bylo při nevydání zajišťovacího příkazu, náleží za uvedené období úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 odst. 1 daňového řádu. V daném případě nebyly splněny podmínky pro přiznání úroku podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, neboť vůči žalobci nebyla vedena exekuce.
9. K druhému napadenému rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně a následně žalovaný přiznali žalobci úrok z vratitelného přeplatku za zdaňovací období leden 2013 a červenec 2013 jednak podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu za období do 31. 12. 2014, a dále za období od 1. 1. 2015 do 20. 4. 2018 žalovaný přiznal žalobci úrok z daňového odpočtu

podle ust. § 254a odst. 3 daňového řádu. Pro posouzení nároku žalobce na úrok z daňového odpočtu je podle žalovaného zásadní právě určení rozhodného dne, tj. dne vzniku nároku na úrok z daňového odpočtu a dne, kterým je nadměrný odpočet uplatněný žalobcem prověřován nad rámec přiměřené doby a v této souvislosti rozhodné právní úpravy, která bude aplikována při samotném výpočtu. Pro stanovení rozhodného dne je pak určující poslední den období, po které správce daně prověřoval nadměrný odpočet nad rámec „přiměřené doby“. Počátek a délka tohoto období jsou pak posuzovány (jde o hmotněprávní nárok) podle právní úpravy účinné v den, který následuje po skončení zdaňovacího období, za které byl uplatněn prověřovaný nadměrný odpočet. Vzhledem k absenci právní úpravy úroku z daňového odpočtu před 1. 1. 2015, nastal-li takový den před 1. 1. 2015, posuzuje se běh a délka tohoto období podle rozsudku NSS č. j. 7 Aps 3/2013-34 ze dne 25. 9. 2014 ve znění opravného usnesení č. j. 7 Aps 3/2013-47 ze dne 5. 11. 2014 ve věci Kordárna (dále je „rozsudek Kordárna“). V rámci výpočtu výše úroku ze zadržného odpočtu, který žalobci náleží, však není možné zcela odhlédnout od právní úpravy účinné počínaje dnem 1. 1. 2015, neboť tím došlo k zaplnění „ústavně nepřijatelné“ mezery v právu, kterou se analogickou aplikací ust. § 155 odst. 5 daňového řádu snažil zaplnit NSS v rozsudku Kordárna. S účinností počínající dnem 1. 1. 2015 bylo do daňového řádu začleněno ust. § 254a jako speciální právní úprava, která dopadá na situace, kdy je po nepřiměřeně dlouhou dobu zadržován nadměrný odpočet nárokovaný daňovým subjektem. Žalovaný dále poukázal na novelu této právní úpravy danou zákonem č. 170/2017 Sb. a na její přechodná ustanovení, konkrétně článek XI, bod 3. Na základě uvedeného žalovaný dovodil a setrval na svém závěru, že zákonným podkladem pro určení výše úroků v posuzované věci je ust. § 254a daňového řádu.

10. Dále žalovaný uvedl ke vztahu k žalobnímu tvrzení týkajícímu se zdaňovacího období duben 2013, že o odvolání proti výši úroků z vratitelného přeplatku rozhodl prvostupňový správce daně, jenž odvolání částečně vyhověl (rozhodnutí ze dne 1. 10. 2018 č. j. 3379747/18/3203-00540-807081). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce neodvolal, a proto o něm nemohl žalovaný rozhodnout. Z tohoto důvodu také není přezkum rozhodnutí týkajícího se úroků z vratitelného přeplatku za zdaňovací období duben 2013 předmětem žalobou napadených rozhodnutí.
11. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a byl vázán obsahem žalobních tvrzení. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Předmětem soudního přezkumu jsou čistě právní otázky a mezi účastníky není žádného sporu, co do skutkových okolností věci.
13. Krajský soud nejprve přistoupil k přezkumu prvního z napadených rozhodnutí, tj. rozhodnutí č. j. 42046/19/5300-21445-708460, jímž bylo rozhodnuto o úrocích z vratitelných přeplatků za zdaňovací období duben 2012 – prosinec 2012.
14. Podle ust. § 254 odst. 1 odst. 1 věty první daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně

z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

15. Podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odst. 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějších vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.
16. Na základě shora uvedeného je krajský soud toho názoru, že postup podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu je možný jen v případě, že ve vztahu k daňovému subjektu probíhalo exekuční řízení. Ve stejném smyslu vykládá citované ustanovení také komentářová literatura (srov. *BAXA Josef a kol., Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2011*). Skutečnost, že žalobci byl vydán zajišťovací příkaz, který byl následně zrušen, tuto podmínku nenaplnuje. Zajišťovací příkaz je pouze jedním z exekučních titulů a teprve na jeho základě může probíhat exekuční řízení. To se však v případě žalobce nestalo, když exekuční řízení nebylo nikdy zahájeno. Požadavek žalobce, aby v posuzované věci bylo při výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně postupováno také podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, proto nemá zákonnou oporu. Žaloba je v této části nedůvodná a krajský soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).
17. Dále se krajský soud zabýval přezkumem druhého napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí č. j. 42069/19/5300-21445-708460, jímž bylo rozhodnuto o úrocích ze zadržených nadměrných odpočtů za zdaňovací období leden 2013 a červenec 2013. Podstatou žalobního tvrzení ve vztahu k tomuto rozhodnutí bylo tvrzení o nesprávnosti aplikace ust. § 254a daňového řádu, když podle žalobce měl být za celou úročenou dobu přiznán úrok z vratitelného přeplatku podle ust. § 155 odst. 5 daňového řádu a dále úrok z neoprávněného postupu správce daně podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu.
18. V právní otázce úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu považuje krajský soud za přelomový a stěžejní rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019-47 (č. 4055/2020 Sbírky rozhodnutí NSS), který jednoznačně vyslovil, že 1) *Pro vznik nároku na úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu daně (§ 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) není podstatné, zda je prodlení s vyplacením odpočtu důsledkem postupu k odstranění pochybností, nebo daňové kontroly před vyměřením daně.* A za 2), že *Právní úprava § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 je co do stanovení úročeného období i výše úroku v rozporu s čl. 183 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty. Pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak tohoto ustanovení užilo, platí nadále pravidla vymezená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Aps 3/2013-34 (rozsudek Kordárna). Daňovému subjektu proto náleží úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodloužené případně o*

dobu od uplynutí lhůty k podání daňového přiznání do dne jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně.

19. Výše uvedený rozsudek NSS, od jehož závěrů nemá soud důvod se odchýlit, se zabýval uplatněnými nadměrnými odpočty DPH za 8, 9, 11 a 12/2015. U daňového subjektu proběhla daňová kontrola, na základě níž vydal správce daně platební výměry, v nichž přiznal nadměrné odpočty v plné výši tak, jak byly tvrzeny daňovým subjektem. Nadměrné odpočty byly vyplaceny do konce roku 2016.
20. NSS se s ohledem na skutkové okolnosti zabýval právní úpravou § 254a daňového řádu do 30. 6. 2017. Krajský soud proto navíc zkoumal, zda a jaký vliv měla na nyní přezkoumávanou věc novela § 254a daňového řádu zákonem č. 170/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017. Přechodná ustanovení této novely stanoví v čl. XI, bodu 3., že *U daňového odpočtu uplatněného v řádném daňovém tvrzení nebo dodatečném daňovém tvrzení, u kterého lhůta pro jeho podání uplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se uplatní úrok z daňového odpočtu podle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Vracíme se tedy obloukem k ustanovení § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017, k právní úpravě, která je co do stanovení úročeného období i výše úroku v rozporu s unijními předpisy, a proto není použitelná. Žalobcova námitka o nesprávné aplikaci § 254a daňového řádu v souzené věci, je proto důvodná.
21. Pokud jde o úrok z neoprávněného jednání správce daně, soud má za to, že i k této otázce se jasně vyslovil NSS, když v rozsudku Kordárna vymezil v bodě [42] hranici mezi nárokem na úrok z „jen“ zadržovaného nadměrného odpočtu (§ 155 daňového řádu) a na úrok z neoprávněného jednání správce daně (§ 254 daňového řádu) právě dnem doručení rozhodnutí správce daně, jímž byl daňovému subjektu odepřen nárok na nadměrný odpočet. Je třeba dodat, že NSS rozhodoval za skutkově obdobné situace jako nyní krajský soud (pouze s rozdílem, že platebním výměrem správce daně byl tehdejšímu daňovému subjektu nadměrný odpočet v části odepřen a v části přiznán, a zbývající část byla přiznána rozhodnutím odvolacího orgánu). Krajský soud však ani v tomto případě neshledal důvod k posouzení úroku z neoprávněného jednání správce daně podle ust. § 254 odst. 2 daňového řádu, jak se domáhá žalobce. Žalobce sice výslovně neuvádí, z jakého důvodu tak činí, lze však předpokládat, že vychází shodně z argumentace uplatněné vůči prvnímu napadenému rozhodnutí, s níž se krajský soud neztotožnil (srov. odst. 16 tohoto rozsudku). Krajský soud naopak ani zde neshledal důvod odchýlit se od již zmiňovaného závěru NSS v rozsudku Kordárna, konkrétně v bodě 42.
22. Na základě uvedeného krajský soud shledal žalobu v části směřující proti rozhodnutí č. j. 42069/19/5300-21445-708460 důvodnou, a proto označené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán zde vysloveným právním názorem (ust. § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
23. Třetí žalobní tvrzení, které se vztahuje ke zdaňovacímu období duben 2013, krajský soud považuje za zcela nepřipadné a vybočující z předmětu řízení. Jestliže označené zdaňovací období nebylo předmětem napadených rozhodnutí, nemůže krajský soud přezkoumávat důvody, které vedly k nevydání rozhodnutí o odvolání, neboť předmětem soudního přezkumu jsou ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. žalobcem označená rozhodnutí.
24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný částečně, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení v poměrné části, a to za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna za zastoupení advokátem podle

vyhl. č. 177/1996 Sb. v rozsahu ½, když zastoupení představovalo 2 úkony právní služby po 5 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč a DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Celkově tedy představují náklady za právní zastoupení částku 6 534 Kč, celkové náklady řízení pak činí částku 9 534 Kč.

25. O nákladech žalovaného bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když byl v řízení částečně úspěšný, a proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v poměrné části. Podle obsahu soudního spisu však žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.
26. Soud zavázal žalovaného k zaplacení náhrady nákladů řízení k rukám zástupce žalobce podle ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Délku lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o. s. ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) a obecná třídní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. března 2021

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu